

Vincent Geyskens
The Spam of Control
trampoline, Antwerp
05.11.2016 – 26.11.2016

Losse fragmenten: gekozen stukken.

(...) Het oeuvre van Geyskens stelt voortdurend de plaats van het beeld in vraag en zijn toegankelijkheid binnen de westerse maatschappij. Als banalisering ontwapent en overvloed neutraliseert, dan betekent uitbanning valorisatie. *L'origine du monde* zit niet meer verscholen achter gordijnen, het erotisme lijkt verouderd en de pornografie is alom tegenwoordig.

(...) Lydia, Virginia, Caroline, Elisa, Emmy, Gina, Miranda, Sylvia, Vera, Véronique, Barbara, Gisèle, Nadya, Patricia, Maureen, Rose, Shana, Kelly, Anita, Pamela, Kyoko, Lindsay, Jenna en voortaan ook Agrippina, Drusilla en Gertrude: als de schilderkunst een misdaad is, dan wordt de slachtofferlijst van Vincent Geyskens met de jaren langer.

(...) Er komt nog een dag dat liefhebbers en onderzoekers de doos van Pandora zullen openen van de relaties van Geyskens met zijn opvoeding en zijn christelijke cultuur.

(...) Is Vincent Geyskens een nieuwe Dr. Jekyll? In de maatschappij is hij een goede huisvader, maar eenmaal in de eenzaamheid van zijn atelier verslindt hij beelden. Hij doet zich tegoed aan vers of oud vlees, open wonden en artistiek afval om ze uit te spuwen onder de vorm van collages van erotische en pornografische beelden, van reproducties van werken uit het verleden of van fragmenten van zijn eigen werken.

(...) Men kan in de verleiding komen om een morele waarde toe te kennen aan het werk van Vincent Geyskens, om het oeuvre een plaats te geven in de belangrijke reeks realisten, van Courbet tot Beuys, over Grosz en Dix. Ze politiseren het individu opnieuw. Ze genieten ten volle van de uitvoering van het oeuvre, maar blijven bewust van de impact van hun houding op de psyché van de toeschouwer.

(...) Elk werk van Vincent Geyskens bewijst dat het mogelijk is zich tot de wereld te verhouden zonder bemiddelaar. Het nodigt uit om zich te ontdoen van technologische snuffjes.

(...) Beelden kan je nooit vertrouwen. Vincent Geyskens weet dit zeer goed en schept er, zoals Parrhasius, voortdurend genoeg in om de blik van de toeschouwer tegen te spreken.

(...) In 1999 heeft Geyskens de grote lijnen geschetst van de context waarin zijn oeuvre is ingeschreven (*A-Prior* nr.1). Nadien heeft hij zich omgevormd tot exegeet van zijn visuele productie: hij verschaft sleutels om ze te interpreteren (de schilderkunst als zombie, het schilderoppervlak als opperhuid, de relaties van de fascistische gedachte met de noties “droog” en “vochtig”, enz.)

(...) Geyskens put zijn referenties uit de meest diverse perioden (de Prehistorie, het Romeinse Rijk, het Derde Rijk, de hedendaagse periode) en hij laat er de meest vulgaire gedaantes van zien: men plooit zich terug, vervalt in provincialisme of in racisme.

(...) Vincent Geyskens bindt onophoudelijk een iconoclastische strijd aan in zijn beeldproductie.

(...) Naarmate de inktpatronen leeg geraken en de afdruk vuil wordt of scherpste verliest, veranderen de beelden. Elke drukfout betekent een terugkeer naar de fysische werkelijkheid, het bewijs van een uniek bestaan ten gevolge van een ongeluk, vergelijkbaar met de penseeltoets op het doek.

(...) Twee essentiële criteria van de picturale praktijk van Geyskens zijn het feit dat hij weigert zich te onderwerpen aan de regels van de expliciete communicatie, en dat hij vrijwillig afstand neemt van herhaling.

[...]